

ມຸມມອງທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນອາຊີປາຊີຟິກ

ພຶດສະພາ 2009

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ວິກິດການທາງດ້ານການເງິນໂລກທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໄດ້ແຜ່ລາມແລະສົ່ງຜົນກະທົບຢ່າງໜັກໜ່ວງແລະໄວ ວາຕໍ່ປະເທດຕ່າງໆໃນທະວີບອາຊີ. ໃນໄຕມາດສຸດທ້າຍຂອງປີ 2008, GDP ຂອງບັນປະເທດກຳລັງ ພັດທະນາໃໝ່ໃນອາຊີ ຍົກເວັ້ນ ສປ ຈີນ ແລະ ອິນເດຍ ໄດ້ຫຼຸດຕໍ່າລົງບໍ່ໜ້ອຍກວ່າ 15 ເປີເຊັນ ຕາມ ການຄິດໄລ່ ໂດຍໃຊ້ວິທີການດັດປັບການເໜັງຕີງທາງດ້ານລະດູການຕໍ່ປີ, ແລະ ຍັງຄາດວ່າຈະຫຼຸດຕໍ່າ ລົງໄປກວ່ານັ້ນອີກ ໃນໄຕມາດທຳອິດຂອງປີ 2009.

ຖ້າເບິ່ງໃນຫຼາຍໆດ້ານ ຈະເຫັນວ່າ ຜົນກະທົບທີ່ຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ ບໍ່ສາມາດຄາດການໄດ້ລ່ວງໜ້າ. ນອກຈາກ ທະວີບອາຊີ ຈະຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຈຸດກຳເນີດຂອງວິກິດການທາງດ້ານພູມິສາດແລ້ວ, ທະວີບດັ່ງ ກ່າວ ຍັງບໍ່ໄດ້ມີການພົວພັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກັບບັນດາກິດຈະກຳທາງການເງິນ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາຢ່າງ ໜັກໜ່ວງ ໃນລະບົບທະນາຄານຂອງປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ. ນອກຈາກນີ້, ກ່ອນເກີດວິກິດການ ຂົງ ເຂດດັ່ງກ່າວ ຍັງມີສະພາບເສດຖະກິດທີ່ດີ ແລະຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເຂັ້ມແຂງ ໃນການຕ້ານທານກັບແຮງກົດ ດັນຂອງບັນຫາທີ່ມາຈາກປະເທດພັດທະນາແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜົນກະທົບທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທະວີບ ອາຊີ ຖືວ່າເກີດຂຶ້ນຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ໜັກໜ່ວງກວ່າຂົງເຂດອື່ນ.

ສະນັ້ນ, ແມ່ນຫຍັງຈະສາມາດອະທິບາຍສະພາບທີ່ເກີດຂຶ້ນດັ່ງກ່າວໄດ້? ດັ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໃນ ບົດທີ 1, ຄຳຕອບຂອງບັນຫາແມ່ນມາຈາກການທີ່ທະວີບອາຊີ ໄດ້ມີການເຊື່ອມໂຍງຢ່າງພື້ນເດັ່ນກັບ ເສດຖະກິດໂລກ. ຫຼາຍປະເທດໃນອາຊີ ມີການເອື້ອຍອີງໃສ່ການສົ່ງອອກສິນຄ້າອຸດສາຫະກິດທີ່ຕ້ອງອາ ໃສເຕັກໂນໂລຊີທີ່ສະລັບຊັບຊ້ອນ, ຊຶ່ງຄວາມຕ້ອງການຂອງສິນຄ້າດັ່ງກ່າວໄດ້ຫຼຸດລົງຈົນຮອດປະຈຸບັນ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ການເຊື່ອມໂຍງຂອງລະບົບການເງິນອາຊີ ກັບປະເທດອື່ນໆໃນໂລກກໍ່ມີຄວາມ ກົມກຽວເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນຕະຫຼອດທົດສະຫວັດທີ່ຜ່ານມາ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂົງເຂດດັ່ງກ່າວມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສະພາບ ການຖົດຖອຍຂອງເສດຖະກິດໂລກ.

ຖ້າເບິ່ງໄປຂ້າງໜ້າ ຈະເຫັນວ່າ ທິດທາງຂອງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງປະເທດອາຊີ ຈະສືບຕໍ່ໄປຄຽງຄູ່ ຂະໜານກັບເສດຖະກິດໂລກ. ໃນໄລຍະເຄິ່ງຫຼັງຂອງປີ 2009 ນີ້ ຜົນກະທົບທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກພາຍນອກ ຈະສືບຕໍ່ແຜ່ລາມແລະສິ່ງຜົນຕໍ່ການລົງທຶນ ແລະ ການຊົມໃຊ້ຂອງຫຼາຍປະເທດ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ປະເທດ ເຫຼົ່ານັ້ນມີອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຕິດລົບ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເສດຖະກິດໂລກຟື້ນຕົວ ໃນປີ 2010, ເສດຖະກິດຂອງປະເທດອາຊີ ກໍ່ຈະຟື້ນຕົວຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ການຟື້ນຕົວດັ່ງກ່າວອາດມີລັກສະນະເຊື່ອງ ຊ້າ ເນື່ອງຈາກເສດຖະກິດໂລກຍັງມີຄວາມອ່ອນແອຢູ່. ນອກຈາກນີ້, ຕາມປະສົບການໃນອາດີດທີ່ຜ່ານ ມາ ເຫັນວ່າ ທ່າອ່ຽງໃນການຟື້ນຕົວຂອງການລົງທຶນຈາກສະພາບຕົກຕໍ່າ ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງຊັກຊ້າ, ໂດຍ ສະເພາະການລົງທຶນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາທາງດ້ານການເງິນ, ຊຶ່ງສະພາບດັ່ງກ່າວໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ສິນທະນາໃນບົດທີ 2.

ການຄາດການແບບພື້ນຖານຕໍ່ສະພາບທີ່ເກີດຂຶ້ນຂ້າງເທິງນັ້ນ ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເປັນໄປໃນທາງລົບ. ໂດຍສະເພາະ ການທີ່ເສດຖະກິດໂລກມີການຟື້ນຕົວຢ່າງຊັກຊ້າແກ່ຍາວເວລາ ອາດເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາ ພາຍໃນຫຼາຍຂຶ້ນ ລະຫວ່າງຂະແໜງການຜະລິດ ແລະ ຂະແໜງການເງິນໃນອາຊີ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ສິນທະນາ ໃນບົດທີ 3, ສະພາບຄວາມຕ້ອງການທີ່ຍັງສືບຕໍ່ມີຈຳກັດ ແລະ ເງື່ອນໄຂທາງດ້ານການເງິນທີ່ຮັດກຸມຂຶ້ນ ອາດນຳໄປສູ່ບັນຫາດ້ານການດຳເນີນທຸລະກິດ ຊຶ່ງຈະຍິ່ງສິ່ງຜົນໃຫ້ບັນດາທະນາຄານໃນອາຊີ ບໍ່ສາມາດ ປ່ອຍສິນເຊື້ອ ຫຼືບໍ່ຢາກປ່ອຍສິນເຊື້ອໃຫ້ແກ່ພາກເອກະຊົນ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ການປະກາດລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດເປັນໄລຍະໆ ອາດສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ, ເຮັດໃຫ້ມີສະພາບການ ຫວ່າງງານເກີດຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດການໄວ້ລ່ວງໜ້າ ຊຶ່ງຈະຍິ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການ ຊົມໃຊ້ຫຼຸດລົງໄປອີກ.

ໃນໄລຍະຍາວ ເສດຖະກິດຂອງປະເທດອາຊີ ຍັງມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຫຼຸດລົງຂອງຄວາມຕ້ອງການສິນ ຄ້າຈາກປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ. ຄົວເຮືອນໃນປະເທດພັດທະນາແລ້ວ ໄດ້ເລີ່ມປັບປຸງດຸ່ນດຽງລາຍ ຈ່າຍຂອງຕົນເອງທີ່ເຄີຍມີຫຼາຍເກີນໄປໃນເມື່ອກ່ອນ ເພື່ອປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບປະຈຸບັນທີ່ການປ່ອຍ ສິນເຊື້ອຢ່າງງ່າຍດາຍເພື່ອຊື້ສິນຄ້າອຸປະໂພກປະເພດຄົງທຶນຖາວອນ ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນກໍລະນີດັ່ງ ກ່າວ ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພາກອຸດສາຫະກຳ ແລະການສົ່ງອອກຂອງປະເທດອາຊີ ອາດຢູ່ໃນ ລະດັບຕໍ່າ ເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ການນຳໃຊ້ນະໂຍບາຍການເຕີບໂຕທີ່ອີງໃສ່ການສົ່ງອອກ ອາດບໍ່ໄດ້ ຮັບຜົນຄືກັນກັບໃນອາດີດທີ່ຜ່ານມາ.

ໃນສະພາບດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ອອກນະໂຍບາຍຂອງປະເທດອາຊີ ຕ້ອງປະເຊີນໜ້າກັບສິ່ງທ້າທາຍເປັນສອງເທົ່າ:

- ດ້ານໜຶ່ງ, ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເພື່ອຮັບມືກັບສະພາບການເໜັງຕີງຂຶ້ນລົງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ອາຊີ ສາມາດຫຼຸດພື້ນຈາກສະພາບເສດຖະກິດຖີດຖອຍ ໂດຍໄວ ແລະ ມີຄວາມໝັກແໜ້ນຍິ່ງຂຶ້ນ ກໍ່ຄື ເພື່ອຮັບປະກັນຕໍ່ຄວາມສ່ຽງດ້ານລົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້. ໃນດ້ານນະໂຍບາຍການເງິນ, ນອກຈາກນະໂຍບາຍຄ້ຳປະກັນຕໍ່ຄວາມສ່ຽງທີ່ຍັງບໍ່ທັນເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງການກະຕຸ້ນເສດຖະກິດໃນປີ 2009 ຈົນຮອດປີໜ້າ. ໃນເວລາດຽວກັນ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນຕ້ອງຮັກສາຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືທາງດ້ານການເງິນ ໂດຍການສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມາດຕະການກະຕຸ້ນເສດຖະກິດແບບຄົບສຸດທີ່ເຮັດຢູ່ດັ່ງກ່າວ ແມ່ນເຮັດຫຼາຍກວ່າສະພາບປົກກະຕິ ແລະ ເປັນມາດຕະການຊົ່ວຄາວທີ່ຕ້ອງໄດ້ຜ່ອນຄາຍລົງ ເມື່ອເສດຖະກິດຫາກມີການຟື້ນຕົວຢ່າງໝັກແໜ້ນແລ້ວ. ໃນດ້ານນະໂຍບາຍເງິນຕາ, ທະນາຄານກາງຂອງຫຼາຍປະເທດຍັງສາມາດຫຼຸດອັດຕາດອກເບ້ຍນະໂຍບາຍຂອງຕົນລົງໄດ້ອີກ ໃນຂະນະທີ່ບາງປ່ອນ ອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີນະໂຍບາຍພິເສດ ໃນການປ່ອຍສິນເຊື່ອເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາກເອກະຊົນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ວິເຄາະໃນບົດທີ 4, ຈາກປະສົບການຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ຕໍ່ກັບວິກິດການໃນຊຸມປີ 1990 ໄດ້ແນະນຳວ່າ ບັນດາມາດຕະການທີ່ກ່າວມາເຫຼົ່ານີ້ ອາດຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດເປັນຂັ້ນເປັນຕອນຕາມ ໄລຍະເວລາທີ່ກຳນົດ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາບົ່ມຊ້ອນໃນລະບົບການເງິນ ກໍ່ຄືການດູ່ນດ່ຽງລາຍຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນ ແລະ ວິສາຫະກິດ.
- ດ້ານສອງ, ປະເທດອາຊີ ອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງຄືນນະໂຍບາຍການເຕີບໂຕຂອງຕົນເອງ ໂດຍຫັນຈາກ ການເອື້ອຍອີງໃສ່ການລົງອອກ ມາສູ່ຄວາມຕ້ອງການຫຼືຕະຫຼາດພາຍໃນຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດ ກັບມາມີອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວ ໃນລະດັບກ່ອນເກີດວິກິດການ. ປະເທດຈີນ ກຳລັງພະຍາຍາມກະຕຸ້ນການຊົມໃຊ້ຂອງພາກເອກະຊົນທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຕໍ່ GDP ຕົກຕ່ຳລົງມາເປັນທົດສະວັດແລ້ວ. ໃນດ້ານຫຼັກການ ເຫັນວ່າ ຫຼາຍປະເທດອາຊີ ຄວນມີຫົນທາງໃນການກະຕຸ້ນການຊົມໃຊ້ດັ່ງກ່າວ, ໂດຍສະເພາະການສ້າງລະບົບປະກັນສັງຄົມທີ່ເຂັ້ມແຂງ ທີ່ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຈຳເປັນໃນການອອມເງິນໄວ້ເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍໃນເວລາສຸກເສີນທາງດ້ານສຸຂະພາບແລະການສຶກສາ ແລະ ການອອກບຳນານ. ໃນໄລຍະຍາວ, ການແຂ່ງຄ່າຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນ ອາດມີປະໂຫຍດ

ເພາະຈະຊ່ວຍສ້າງສິ່ງຈູງໃຈທາງດ້ານລາຄາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນມາສູ່ການ
ຜະລິດສຳຫຼັບການຊົມໃຊ້ພາຍໃນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຊ່ວຍເພີ່ມລາຍຮັບທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄົວເຮືອນ ຊຶ່ງຈະ
ສົ່ງຜົນຕໍ່ເນື່ອງໃນການກະຕຸ້ນການຊົມໃຊ້ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.